Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрация и Експедиция пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакция пôдъ ч. 13 улиця Жулиньского.

Письма приймають ся лишь франкованѝ.

Рекламацiи неопечатанѝ вольнѝ вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои".

Предплата у Львовѣ: въ Администрацiи „Ґазеты Львôвскои" и въ ц. к. Староствахъ на провинцiи
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 102. Середа 8 (20) Мая 1891. Рôкъ I.

Выдалене королевои зъ перешкодами.

Коли не помагали добрѝ способы, то сербске правительство рѣшило ся силою перевести ухвалу скупштины въ справѣ выдаленя королевои Наталiи Вчера передъ полуднемъ, явились отже у неи мiнiстры Пасичь и Джая, та просили еи въ послѣдне, щобы она добровôльно выѣхала зъ Сербiи. Кор. Наталiя сказала на то рѣшучо, що не поѣде.

По полудни, о 3 годинѣ, пороблено всякѝ приготовленя до выдаленя королевои. Всѣ улицѣ, ведучѝ до еи палаты, замкнено и обставлено жандармами, котрѝ обсадили такожь дорогу на дворець зелѣзницѣ и подворе королѣвскои палаты. Возъ пôдъ ескортою жандармôвъ стоявъ готовый. Въ мѣстѣ стали люде збирати ся на улицяхъ. О 4 годинѣ вывела полiцiя Наталiю насильно зъ помешканя, щобы всадити еи на пароходъ „Делiградъ". Коли возъ выѣхавъ на улицю, народъ розъяреный не хотѣвъ его перепустити. Конна полiцiя мусѣла робити дорогу. На полiцiю кидано камѣнями.

Коли возъ доѣхавъ до берегôвъ Дунаю, задержали тутъ его студенты и мѣщане. Настала страшна колотнеча и бiйка. Войско стрѣляло до публiки, а та вôдповѣдала камѣнями. Вкôнци мусѣло войско уступити; зъ обохъ сторôнъ однакъ убито кôлька особъ, а много вояковъ и мѣщанъ поранено. По томъ всѣмъ выпряжено конѣ и въ трiюмфѣ привезено королеву знову до еи палаты. Всѣ улицѣ Бѣлграду були повнѝ народу, а опозицiя бунтувала народъ противъ правительства. Войско въ касарняхъ сконсиґновано, бо ситуацiя стала була дуже грôзною. Сорокъ поважныхъ горожанъ пôшло въ депутацiи до Рiстича, щобы той вôдкликавъ приказъ выдаленя королевои, але Рiстичь не принявъ депутацiи.

Розôйшла ся была чутка, що правительство въ ночи вывезе Наталiю до села Вышницѣ и тамъ всадить еи на корабель. То сталось причиною, що всѣ мешканцѣ Бѣлграду черезъ цѣлу нôчь стерегли палаты королевои. Люде хотѣли навѣть спровадити королеву до палаты королѣвскои. Вечеромъ хотѣла кавалерiя опорожнити улицѣ, але команданта еи высмѣяли а коли той казавъ шаблями народъ розганяти, то товпа зновъ вôдповѣла на то камѣнемъ. Кавалерiя мусѣла уступати, але коли многихъ зъ неи а мѣжь иншими и одного офiцира ранено камѣнемъ, зôскочила зъ коней и стала стрѣляти. Народъ кинувъ ся зновъ на войско и зневоливъ его уступити. Число убитыхъ и раненыхъ зôбльшилось ся значно. Мимо того постановило правительство конечно сповнити ухвалу скупщины и выдалити Наталiю. Молодого короля Александра вывезено еще вчера рано до Топчiеру.

ЗАГАЛЬНѢ ЗБОРЫ
Товариства учителѣвъ школъ высшихъ.

Въ недѣлю вôдбули ся пôдъ проводомъ професора унiверситету, дра Пентака, загальнѝ зборы Товариства учителѣвъ шкôлъ высшихъ. Задля малого мѣсця годѣ намъ тутъ подати повный хôдъ нарадъ, тожь обмежимось лишь на занотованю найважнѣйшихъ точокъ зъ него.

Передовсѣмъ мусимо тутъ занотувати пôднесену на зборахъ справу полѣпшеня санiтарныхъ вôдносинъ молодѣжи шкôльнои. Справу сю реферувавъ п. Солеский, котрый згадавши про розпорядженя Мiнiстерства просвѣты въ сѣй справѣ та про окружникъ краєвои Рады шкôльнои зъ падолиста минувшого року, прийшовъ до того пересвѣдченя, що оба тѝ розпорядженя за мало ще зробили для справы пôднесеня стану здоровля нашихъ шкôлъ середныхъ. Референтъ представивъ, якъ ся справа стоить въ Францiи, де есть система интернатова, де ученикôвъ порядкують на ладъ войсковый, въ Анґлiи, де зновъ все полишено приватнôй инiцiятивѣ, а дальше, якъ та справа стоить въ Нѣмеччинѣ, Швецiи, Швайцарiи и другихъ краяхъ. Анѣ французска, анѣ анґлiйска система не дасть ся у насъ завести, казавъ референтъ, бо мы на то за бѣднѝ, але мимо того есть рѣчь конче потрѣбна завести забавы для молодежи, якъ: музику, спѣвъ, гру на вôльнôмъ воздусѣ, купелѣ и совганку. Окружникъ мiнiстерства пôдносить ту саму справу и высказує надѣю, що приватнѝ товариства и корпорацiи прийдуть школѣ въ сѣй справѣ въ помôчь. Сама заохота молодежи однакожь не выстане, и тѝ потребы треба для молодежи зробити обовязкомъ. Въ виду того выдѣлъ товариства ставить такѝ внесеня:

„Зборы зволять ухвалити: 1) въ будучôй орґанiзацiи шкôлъ середныхъ признає ся конечною потребою обняти умове и фiзичне обра-

---

23

Задля святои землѣ.

Стежка передъ хатою.

(Повѣсть Севера).

(Дальше).

Досвѣта, въ суботу, рушили всѣ трое до Тарнова, зъ поперевязуваными черезъ плечѣ плахтами, а въ кождôй по два бохонцѣ хлѣба. Зворушене та внутрѣшный несупокôй вôдняли имъ веселôсть и охоту до бесѣды. Що кôлька годинъ вôдпочивали. Жѣнки вдивляли ся въ уродливого молодця, щобы зъ его задуманого лиця вычитати будучнôсть.

— Антосуню, ты чось посумнѣвъ? — заговорила до него Гануська.

— Богъ знає, що ще буде, де чоловѣкъ завтра голову приклонить; нема чого веселити ся! — вôдповѣвъ поважно.

Пôшли далѣ; Антошко напередъ, а жѣнки за нимъ. Довго йшли черезъ темный сосновый лѣсъ. Вкôнци дерева ставали рѣдшѝ, галузє грубе и розлоге. Булобы веселѣйше, сли бы тяжкѝ, лѣниво пливучѝ по небѣ хмары не заслонювали сонця. Тихо было й парно. Часомъ зôрвавъ ся легонькiй вѣтрець, та заразъ тонувъ въ корчахъ густой лѣщины. Антошко йшовъ напередъ, жѣнки за нимъ и лишь глухiй трѣскъ крышучихъ ся пôдъ ногами сухихъ галузокъ свѣдчивъ о ихъ ходѣ.

Що-лишь проминули послѣднѝ дерева, та пустили ся на чисте поле, маючи передъ собою видокругъ замкненый нависшими хмарами въ долину, якъ наразъ пустивъ ся дощь, зразу дрôбный и рѣдкiй, потôмъ щоразъ бôльшiй и густѣйшiй. Станули разомъ мовьбы на команду.

— Що? — поспытали жѣнки.

Антошко оглянувъ ся довкола.

— Якъ окомъ засягнешь, пусто. Вертаймо у лѣсъ, вôдпочнемо, дощь перейде, пôйдемо дальше.

Пôддану гадку приняли, якъ розказъ, мовчки Антошко пôйшовъ напередъ а жѣнки за нимъ!

Увôйшли въ лѣсъ.

Дощь сѣкъ щоразъ мôцнѣйше и щоразъ густѣйшiй. Хляпавка и холодъ прôймали до кости. Въ лѣсѣ напôткали великого та розложеного дуба, обведеного столѣтными соснами. Антошко наломивъ сухого хворосту, притуливъ сѣрникъ до жменѣ сосновыхъ шпилинъ, а за хвильку огонь розрадувавъ жѣночѝ серця. Очи имъ засвѣтились. Антошко мовчки ломивъ завзято галузя, кидаючи по трохи на огонь, а решту вôдкладавъ на потôмъ. Розвязала клуночки, вытягаючи вôдтамъ то хлѣбъ, то сыръ, грудочку масла и невеликiй кусникъ солонины. Антошко вынявъ зъ кишенѣ фляшку горѣвки. Попивали по трохи, а въ мѣру того, якъ зъ фляшки миналась горѣвка, изъ языки розвязувались въ ротѣ. И зновъ радили, пестячи надѣю золотыми снами, а дощь падавъ собѣ щоразъ завзятѣйше. Пôдъ падаючими краплями сичавъ огонь, Антошко звалилъ наразъ увесь хворостъ. Стуленѝ въ одинъ клубъ всѣ трое разомъ, грѣючи ся одно вôдъ другого присунули ся до дуба и — поспули.

Перша збудилась Гануська. Огонь погасъ, дощь уставъ, зъ поза темныхъ хмаръ прозиравъ ясный блакитъ и срѣбнѝ зорѣ. Судорожный неспокôй потрясъ молодою жѣнкою. Єи ажь пôдрывавъ страхъ, щобы не спôзнити ся до Тарнова. Схопила ся, позгартала тлѣючи въ попелѣ вугля до купки, приложила недогарками галузокъ, пôддула разъ и другiй, — а вôдтакъ збудила кумцю и Антошка.

— Въ дорогу, въ дорогу! — кликала.

По хвильцѣ рушили жваво въ дорогу, а бабы, щобы имъ было лекше, а передовсѣмъ, щобы пришанувати обувь — босо.

Зъ поза мрачныхъ туманôвъ и сѣрыхъ хмаръ двигало ся сонце, вôдслонюючи здалека на взгôрю тарнôвску катедру и червонѝ, мовь вежѣ, комины фабрикъ.

— Тарнôвъ! Видите? — закликавъ Антошко — я его знаю. Ану далѣ, боржѣй!

— Тарнôвъ! — повторила поважно кумця. — Такiй самый, якъ передъ шѣстьма роками, нѣчо не змѣнило ся.

— Тôлько камѣня, та тôлько муру въ однôмъ мѣсци! — дивувала ся Гануська.

— А якъ ще въ улицѣ ввôйдешь, — перехопивъ Антошко жѣнцѣ — якъ мурашокъ такъ людей довкола!...

Прискорили крокомъ, хотячи якъ найборше дôбратись до мѣста, та тарнôвска катедра и комыны фабрикъ, мовбы утѣкали передъ ними. Поволи наморока всьо заслонила, вôдъ заходу дувъ студеный вѣтеръ, несучи дрôбенъ дощикъ, а рѣсный, що сѣкъ въ лиця

зоване молодежи въ одну орґанічну, пляномъ шкôльнымъ обояту цѣлôсть и поручає ся Выдѣлови Товариства предложити въ сêй справѣ меморiялъ дотычнымъ властямъ; 2) закимъ наступить така орґанізація нашихъ школъ, признає ся потребу займати нашу молодѣжь шкôльну бодай два разы на тыждень забавами и ґімнастикою на вôльнôмъ воздусѣ въ лѣтѣ, а совганкою и вôдповѣдными маршами въ зимѣ; 3) признає ся конечною потребою, щобы тѣла учительскû обняли зъ уряду надзôръ и провôдъ надъ тыми забавами за ремунераціею бодай такою, яку признано за предметы надобовязковû.

Въ тôй самôй справѣ вносивъ краковскiй вôддѣлъ товариства такû резолюціи: 1) завести обовязково вправы тѣла за помочею ґімнастики, забавъ руховыхъ, прогулькъ, совганки и плываня у всѣхъ школахъ середныхъ, 2) тû спôльнû забавы повиннû вôдбувати ся пôдъ надзоромъ учителѣвъ, котрымъ той часъ має вчисляти ся въ число годинъ шкôльныхъ, а коли приступає переписану норму, має платити ся окремо; 3) за участь въ спôльныхъ забавахъ не повиннû ученики платити нѣякихъ особистыхъ оплатъ; 4) треба стремѣти до того, щобы ученикамъ черезъ цѣлый рôкъ давати що дня нагоду до вправъ тѣла въ окремо вызначеныхъ на то годинахъ; 5) щобы тû вправы не стались для многихъ, особливо слабшихъ учениковъ новымъ тягаромъ, треба конче зменшити теперѣшный приписаный матеріялъ пауковый, обмежити число письменныхъ задачь домовыхъ и зменшити число, взглядно завести иншiй розкладъ годинъ шкôльныхъ.

Для наведеноı повысше цѣли думає товариство старати ся у громадъ о вôдповѣднû мѣсця до такихъ вправъ, буде старати ся заинтересувати публику сею справою, буде дѣлати въ порозумѣню зъ ґімнастичнымъ товариствомъ „Соколъ", або буде старати ся завести подобнû товариства, улѣпшити методу, а наконець выєднати въ Міністерства торговлѣ зниженє цѣны ѣзды на зелѣзницяхъ державныхъ для учениковъ, котрû бы выбирали ся на прогульку.

Въ справѣ будынковъ шкôльныхъ поставлено такû внесеня: Товариство школъ высшихъ заявляє: 1) що нормальна инструкція, обнята окружникомъ краєвоı Рады шкôльноı въ справѣ чистоты и порядку будынковъ шкôльныхъ повинна бути зô взгляду на здоровлє учениковъ переведена въ цѣлôмъ своємъ объємѣ и школы повиннû бути вывѣнованû вôдповѣдными средствами; 2) що умѣщенє декотрыхъ школъ середныхъ єсть зовсѣмъ невôдповѣдне и треба бы злому якъ найскорше зарадити.

На пополудневôмъ засѣданю порушивъ проф. Раверъ справу скоршого обсадженя опорожненыхъ посадъ директоровъ и учителѣвъ школъ середныхъ а Товариство ухвалило вôднести ся зъ просьбою до краєвоı Рады шкôльноı, щобы згаданû посады обсаджувано скорше, та щобы установлено два сталû речинцѣ именованя директоровъ и учителѣвъ школъ середныхъ, а то въ грудни и липни.

Переглядъ політичный.

Пôсля *N. fr. Presse* протягне ся теперѣшна сесія Рады державноı дуже довго. Причиною того єсть особливо надмѣръ працѣ въ комисіи буджетовôй, котра ажь зъ початкомъ липня предложить повнôй палатѣ проєктъ буджету, и тогды ажь розпôчнуть ся дебаты надъ буджетомъ, та потягнуть ся мабуть до кôнця липня. Законъ о унормованю студій правничихъ и законъ о судахъ консулярныхъ не прийдуть мабуть вже въ сеи сесіи пôдъ обрады. Такъ само продовжить ся сесія угорского парляменту. Палата пословъ буде обрадовати такожь до кôнця липня.

Потверджуєсь вѣсть, що цѣсарь Вільгельмъ загостить на дворъ голяндскiй. До *N. fr. Presse* доносять зъ Амстердаму, що королева реґентка Емма прийме цѣсаря въ лѣтнôй резиденціи въ замку Льо. Візита ся не наступить однакожь скорше ажь при кôнци червня, имовѣрно дня 23 або 24 червня, бо ажь въ тôмъ часѣ скôнчить ся жалоба дворска по помершôмъ королю голяндскôмъ Вільгельмѣ III. Позаякъ великû голяндскû корабли военнû суть теперь въ дорозѣ до Индій и не можна ихъ вже вôдкликати, бо не вернули бы на часъ, то цѣсарь Вільгельмъ приѣде зъ своєю фльотилею до Ротердаму, а зъ вôдси поѣде зелѣзницею до Амстердаму и великоı ревіи маринарскоı не буде.

Въ осени мають вôдбути ся въ Франціи великû маневры, въ котрыхъ возьмуть участь 4 корпусы. Будуть то маневры выконанû на небувалû досы розмѣры, а въ котрыхъ головнымъ командантомъ буде ґен. Сосіє, роботами ґен. штабу буде управляти ґен. Мірібель. Корпусы будуть подѣленû на два противнû собѣ таборы, зъ котрыхъ однымъ буде проводити ґен. Ґалліфе, а другимъ кн. д'Аверштадтъ. При тôй нагодѣ має выпробовати ся карабінъ системы Лєбля и бездымный порохъ. Маневры тû вôдбудуть ся въ сторонахъ Воґезôвъ и Альпъ, отже якъ разъ въ сторонахъ притикаючихъ до Нѣмеччины и Италіи.

Сербскiй президентъ міністровъ має незадовго выбрати ся въ подорожь до Трієсту. Въ дипльоматичныхъ кругахъ софійскихъ суть того погляду, що подорожь та стоить въ звязи зъ военными приготовленями, якû пороблено въ въ послѣднихъ часахъ въ Сербіи и зъ справою заключеня зъ Чорногорою зачѣпно-вôдпорною союза. Въ Софіи суть переконанû, що Пашичь довершить теперь той союзъ и заключить его формально. Вправдѣ тû приготовленя не выкликують въ Болгаріи нѣякого роздразненя, однакожь и Болгарія не занедбує нѣчого, щобы въ данôмъ случаю бути готовою на все, що єи зô стороны Сербіи стрѣтити може.

Въ Румуніи померъ оногды довголѣтный президентъ міністровъ Иванъ Брацiяно зъ 69 р. житя. Бувъ то чоловѣкъ для Румуніи дуже заслуженый, котрый вôдъ 16 р. свого житя, коли то вступивъ до войска, займавъ ся дуже ревно всѣми справами румуньскими. Найважнѣйшимъ єго дѣломъ було оголошенє Румуніи королевствомъ въ 1881 р.

Въ Софіи арештовано якогось Димкова, зятя засудженого въ процесѣ Паніцы и черезъ то впала полиція болгарска на правдивый слѣдъ цѣлого заговору, котрого жертвою ставъ ся міністеръ Белчевъ. Показуєсь, що всѣ заговôрники були приклонниками Паніцы.

Допись.

Зô Скалатщины.

Высокоповажаный Пане Редакторъ! Будьте ласкавû помѣстити тыхъ кôлька словъ, котрû я яко бѣдный и не добре ученый селянинъ хочу высказати передъ людьми, що читають вашу ґазетку, бо я знаю, що она доброго похвалить, а злого перестереже. Въ тôй то цѣли и я хочу высказати передъ вами свôй жаль, который тяжить уже давно на моємъ серци.

Наше село Новосѣлка вôддаленє тôлько чверть милѣ вôдъ Скалату. Оно на правду на-

---

и заливавъ очи. Они йшли напередъ зъ похилеными головами, добуваючи останныхъ силъ.

Тиха, завзята борба зъ вѣтромъ, тревала цѣлу годину. Тарнова не видко. Кумця приоставалась, а въ кôнци каже:

— Погодѣть! Я вже дальше не пôйду!

Оперла ся объ дорогосказъ, Антошко и Гануська звернулись до неи:

— Идѣть самû, я лишу ся — говорила, вôдсапуючи тяжко.

Чоловѣкъ и жѣнка затурбувались; зъ Антошковоı полотнянки, изъ спôдниць кумцѣ та Гануськи стѣкала вода потоками, а шматє на нихъ приставало до тѣла.

— Подивѣть ся на себе, — каже кумця — якъ-же покажете ся въ мѣстѣ? Вертаймо?

Гануська глипнула перелякана на чоловѣка, Антошко засмѣявъ ся глумливо.

— Вертай, а тымчасомъ кусень землѣ захопить вôйтъ!... За шѣстака тай высушу ся въ першôй лѣпшôй коршмѣ.

Вôдобравъ клуночокъ вôдъ кумцѣ, закинувъ собѣ на плечѣ:

— Оставайте зъ Богомъ. Ганусько, за мною! — закликавъ, и рушивъ быстро зъ мѣсця, неоглядаючи ся.

Жѣнка поцѣлувала кумцю, догонила чоловѣка и пôйшли разомъ.

На середъ дороги, оперши сь объ камѣнный стовпъ, стояла скаченѣла кумця та дивила ся безъ мысли за идучими. Двѣ постати малѣли, губились въ заверюсѣ, дощи и мрацѣ.

— И що я сама пôчну? Заждѣть, — закликала перелякана — заждѣть!

Двѣ постати розплывались на широкôмъ гостинци. Кумця пôйшла за ними. Дощь сѣкъ, вѣтеръ гудѣвъ, а прибувшû, сплываючû зъ гôръ потоки, шумѣли. Кумця, звѣсивши голову, ишла, проклинаючи Гануську и Антошка.

Кобы тыхъ лайдаковъ хоть зъ очей не згубити, — повтаряла, пôдносячи голову, и прижмурюючи позаливанû дощомъ очи.

На сѣрôмъ виднокрузѣ замаячѣли побôчь дороги бѣлû стѣны будынку и темный дахъ зъ сторчачимъ комином. У кумцинє серце вступила надѣя. На великôмъ гостинци сѣрû крайки Гануськи и Антошка щезли.

— Пôйшли до коршми, — крикнула радôсно, прискорюючи ходомъ.

Засѣвши на неи у вôкнѣ, Гануська почала дзвонити въ шибу, кликати и махати рукою.

Дверѣ отворились, увôйшла кумця, Антошко и Гануська засмѣяли ся щиро.

— Зъ далека Панъ Бôгъ провадить! — спытавъ Антошко.

— Кумцю, мы видѣли, якъ вы насъ здоганяли! — говорила Гануська.

— Напиймо ся пива, высушѣмъ лахманы, Тарнôвъ вже туй, туй!

Антошко розсмѣявъ ся, затираючи руки.

Въ коршмѣ було не пусто, та якось понуро. Чоловѣки пили горѣвку, курили люльки, спльовуючи голосно, а жѣнки помученû рôвнодушно грѣли ся при великôй печи. Пиво утихомирило кумцю; на печи сушило ся ихъ шматя.

— Куды? — пытає коршмарь Антошка.

— За роботою, — вôдповѣвъ молодець гордо.

— Далеко?

— До Дембицѣ.

— Можна заробити, — сказавъ жидъ поважно.

Гануська засмѣяла ся зъ утѣхи.

— Куды найблизше до зелѣзницѣ?

— Возьмѣть ся на лѣво за мостомъ, оминете мѣсто.

— Вы чули? — шепнувъ жѣнкамъ.

— Чули, — вôдповѣли й собѣ тихо.

— Кумця хотѣли вже утѣкати, бо имъ капля дощу на нôсъ упала.

— А нехай же тебе зъ твоєю каплею, — вôдказала кумця, подзвонюючи зубами, та высушуючи спôдницю при огни.

Жидъ кивнувъ на Антошка, Антошко на жѣнки. Завязанû мовчки плахты, попращались и выйшли.

Дощь настававъ и вже ледви трошка росивъ. Минули фабрику скла, зелѣзничнû будынки и станули на дворци, якъ вже отворили касу.

— До Дембицѣ? — пытавъ Антошко старшого въ мундурѣ.

Старшiй очима показавъ єму касу.

— А теперь куды? — вôдозвавъ ся, держучи въ руцѣ бiлєтъ.

Єму показали дверѣ третоı клясы. Машина засвистала проразливо:

— Дембиця, Ряшôвъ, Перемышль, Львôвъ! Сѣдати! — кликавъ старшiй зъ сивою бородою, отвираючи дверѣ.

(Дальше буде.)

ходить ся въ краснôмъ положеню тожь и господарѣ въ нѣмъ не суть цѣлкомъ бѣдни. Тôлько одна бѣда, що нарôдъ у насъ темный, бо школы вôдъ давна не було, ажь ледви якось завелась въ минувшôмъ роцѣ школа філіяльна.

Мы належимо до старо-скалатскои парохіи, а хочь то не далеко, а таки при купѣ зъ нашимъ селомъ, то однакъ таки потроха намъ зле, зъ причины, що не маємо у своѣмъ селѣ душпастиря. Я умысне собѣ зауважавъ, що де въ котрôмъ селѣ маютъ люде у себе отця духовного, а при тôмъ ще ревного просвѣтителя, то якось тамъ инакше дѣє ся. А у насъ нема домашного пароха, такъ черезъ то дѣють ся великй непорядки. Найгôрше, що наша старшина громадска тратить на повазѣ черезъ то, що якось годѣ обôйтись безъ коршмы Мендля або зятя єго Мошка.

Розпуста у насъ така, що Боже хрань! Якъ настане Боже лѣто, такъ що недѣлѣ музика грає а притôмъ зойки и крики по ночахъ дѣють ся. Парубоцка бута не одному господареви перевертає плоты и парканы, а часомъ не одному таке выстроять, що бѣдняка тôлько лишь руки заломить и нѣчого бôльше не каже, бо — якъ то кажуть — колись не злапавъ, то не маєшь що й казати.

Хто тôй розпустѣ виноватый, кождый може знати, а старшина громадска може не одному зарадити. Много єще кривды дѣє ся у насъ, але не хочу я на теперь всего выявляти передъ свѣтомъ, бо маю надѣю, що та моя коротенька згадка выстане на то, що наша громада опамятаєсь, а наша старшина громадска зробить у всѣмъ добрый ладъ. *Свôй.*

Новинки.

— **Именованя.** Управитель вязницѣ въ Станіславовѣ, Парасковичь, именованый директоромъ дому карного въ Люблянѣ.

— **Справы особисти.** Є. Ексц. п. Намѣстникъ, ґр. Бадені, вернувъ нынѣ въ Вѣдня.

— **Польскій комітетъ центральный у Львовѣ** поставивъ кандидатомъ на посла до Рады державнои зъ округа Ярославъ-Чешановъ п. Едварда Мицевского, дѣдича въ Тучапъ.

— **Важне для подорожуючихъ.** Міністерство торговлѣ выдало розпорядженє, силою котрого вже вôдъ 1 мая буде можна въ еpаріяльныхъ урядахъ почтовыхъ купувати білєты ѣзды на всѣ зелѣзницѣ, котрй маютъ полосову тарифу.

— **Розправа судова** въ Коломыи противъ 34 робôтникôвъ изъ Свободы рунґурскои, обжалованыхъ о забуреня, крадѣжь, побитє и убійство жидôвъ, закôнчила ся въ недѣлю. Зъ 34 обжалованыхъ увôльнено 2, бо прокураторія вôдступила вôдъ обжалованя, 13 увôльнивъ трибуналъ, бо не знайшовъ вины, а 19 засуджено на кару вôдъ двохъ мѣсяцѣвъ до 3 днѣвъ. Двохъ зъ засудженыхъ, котрй не скôнчили єще четирнайцятого року житя, вôддано дотычнымъ властямъ громадскимъ до покараня.

— **Право публичности** дôстала приватна до теперь выдѣлова дѣвоча школа, получена зъ четирекласового народною школою; удержувана конвентомъ пп. Сакраментокъ у Львовѣ.

— **Въ Полюховѣ** повѣта перемышляньского, згорѣло после урядового обчисленя 40 загородъ. Шкода [illegible]носить 18 930 зр. Убезпеченыхъ господарствъ було 10. Въ огни згорѣвъ лише 5-лѣтный хлопчикъ въ тôй хатѣ, де выбухъ огонь (двоє дѣтейôднайдено пôзнѣйше въ селѣ). Згорѣло также 3 телятъ и 4 безрогъ. Позаякъ будынки въ Полюховѣ стрѣха въ стрѣху, тожь огонь злокалізовано чуднымъ способомъ. Въ першôй хвили зъявивъ ся на мѣсци огню п. Теодоръ Дучій, ц. к. вахмайстеръ жандармеріи въ Куровичь, зъ своими жандармами. А що людей ще не було, то офіціялісты зъ двора Куровицкого прибувшй зъ сикавкою, носили самй воду и на приказъ п. Дучія, оминувши кôлька загородъ, облили одну хату водою, що ажь текло, и такимъ чиномъ огонь перервано. Инакше бôльша часть села пôшла бы була зъ дымомъ. П. Дучій при кождôмъ огни умѣє зарадити такъ, що не допустить до великого нещастя.

— **Тифъ плямистый** ширить ся въ селахъ Соловôй и Куровичахъ, повѣта перемышляньского.

— **Ческу выставу** въ Празѣ оглядало въ суботу 14 тысьчѣвъ, а въ недѣлю ажь 28.872 особъ.

— **Метеоръ и землетрясенє.** О цѣкавôмъ зъявищи природы доносять зъ повѣту ярославôвского. Въ ночи дня 15 мая, около десять мінутъ передъ першою, показавъ ся ѣдучимъ зъ Ярослава до Зарѣча спадаючій метеоръ. Въ значнôй высотѣ надъ землею розпавъ ся вôнъ на кôлька куснѣвъ, а злѣтаючй поодинокй свѣтячй фіолетовй кулѣ лишали за собою огненный хвôстъ и розсвѣтили цѣлый овидъ. Въ $1^1/_2$ мінуты по тôмъ давъ ся чути пôдземный гукъ, и легко трясенє землѣ въ напрямѣ зъ пôвночи до полудневого всходу. Ѣдучимъ тогдѣ фѣрою, здало ся, мовь бы то ѣхали по мостѣ або порожныхъ вакахъ, хочь ѣхали битымъ гостинцемъ, котрый гуку такого выдати не мôгъ.

— **Снѣги.** Въ многихъ околицяхъ Франціи, именно въ Бельфортѣ, Нансі, Ліонѣ и Ґренобли спали снѣги и настало 3 степенѣ морозу.

— **Землетрясенє** яке далось оногды почути въ Кронштадтѣ въ Семиградѣ и пôдчасъ котрого земля филювала черезъ 10 секундъ, далось почути такожь досыть сильно въ Букарештѣ и Ясахъ. Въ сторонахъ сихъ буває трясенє землѣ дуже рѣдко, а коли пригадаємо собѣ, що подôбне такожь досыть сильне трясенє землѣ було передъ кôлькома лѣтами и у насъ въ Галичинѣ коло Сѣнькова въ Залѣщицкôмъ та сягнуло ажь до Опута на Буковинѣ а теперь було найсильнѣйше въ горахъ коло Кронштадту въ Семиградѣ, то мимо волѣ приходить на гадку, що межи давнымъ трясенємъ землѣ въ Галичинѣ и теперѣшнымъ на Молдавѣ и Волощинѣ та Семиградѣ єсть якась звязь. Колижь зъ другои стороны зважить ся, що въ Банатѣ а зъ вôдси дальше ажь въ Славоніи бувають трясеня землѣ то насуваєсь дальша гадка, чи не творить ся або чи вже не утворивъ ся якійсь новый кругъ землетрясеня, котрого осередкомъ єсть Кронштадтъ, а котрє боками сягає до Банату, на Волощину, Молдаву, Буковину и ажь до насъ до Галичины.

— **Пригода въ шпитали зъ божевôльнымъ.** Въ Бернѣ на Моравѣ стала ся въ тамошнôмъ шпитали страшна пригода. Минувшого четверга явилась тамъ була судова комісія, котра переслухувала трилѣтну дитину, котру рôдный братъ тяжко бувъ побивъ. Наразъ зôрвавъ ся зъ постелѣ коло тои дитины якійсь недужій, вхопивъ за фляшку вôдъ пива и кинувъ нею членови комісіи, совѣтникови Гохови, такъ сильно въ голову, що фляшка розбилась на дрôбнй куснѣ, а совѣтникъ тяжко раненый упавъ на землю. Лѣкарь судовый вхопивъ Гоха зъ землѣ и вынѣсъ єго до сусѣдньои комнаты а божевôльный недужій кинувъ за нимъ ще одною фляшкою але не поцѣливъ. Въ сали мѣжь недужими зробивъ ся страшный крикъ и плачь, всѣ попереляканй, що лишь мали силу посхоплювались, бо божевôлный ставъ кусати жѣнку, що доглядала недужихъ. Писарь вôдъ комісіи утѣкъ до другои комнати а примкнувъ за собою дверѣ, але ледви вже мôгъ удержати, бо божевôльный вхопивши якусь бляшанну посудину пустивъ ся бувъ за нимъ и ставъ ся до дверей добувати. Щастє, що якъ разъ въ ту пору вôйшло до комнаты кôлькохъ людей, що зловили божевôльного.

Всячина.

— **Добровôльнй постники.** Въ новѣйшихъ часахъ стали декотрй люде самй на собѣ пробобати, якъ довго може чоловѣкъ вытримати безъ всѣлякои стравы и що зъ нимъ стане ся. Зъ разу пôйшла була така проба лишь для розголосу, але вôдтакъ стали єи робити таки въ науковыхъ цѣляхъ. Першій, що таку пробу на собѣ зробивъ то бувъ американьскій лѣкарь Таннеръ, чоловѣкъ, якъ то кажуть, трохи нарваный. Вôнъ заложивъ ся бувъ, що вытримає безъ всякои ѣды 40 днѣвъ и почавъ въ 1880 р. постити вôдъ 28 червня ажь до 7 серпня пôдъ строгимъ надзоромъ и дѣйстно вытримавъ той пôсть. Пôзнѣйше вôнъ ще кôлька разôвъ доказувавъ тои штуки ажь и померъ зъ того. За єго примѣромъ пôйшовъ италіяньскій подорожникъ Суччі, котрый въ 1886 р. постивъ черезъ 30 днѣвъ, попиваючи лишь по трошки горѣвки, въ котрôй було дробку опіюмъ. Черезъ цѣлый той часъ не чувъ Суччі на собѣ анѣ цѣякого ослабленя анѣ утомы и анѣ разу не зробилось єму недобре. Обохъ сихъ постникôвъ перейшовъ ще въ 1886 р. 20-лѣтный маляръ италіяньскій Мерлетѣ, котрый почавши вôдъ 27 жовтня постивъ черезъ 50 днѣвъ ажь до 15 грудня пôдъ строгимъ надзоромъ лѣкарѣвъ въ Парижи. Вôнъ що дня выкуривъ лишь оденъ папѣросъ и напивъ ся трохи фільтрованои воды. Шестого дня дôставъ вôдъ бувъ великй болѣ въ серединѣ и у всѣхъ частяхъ тѣла, але вôдтакъ чимъ бôльше постивъ, тымъ стававъ спокôйнѣйшій, спавъ часто и мавъ при тôмъ поганй сны. При кôнци посту тѣло єго було страшно зôсхло, руки и ноги натягнули ся страшно, лице запало ся и зôсхло, нôсъ бувъ натягнувъ ся и ставъ дуже кôнчастый, а зъ губъ заносило вôдъ него такъ, якъ въ менажеріи вôдъ дикихъ звѣрятъ. Коли по тôмъ довгôмъ постѣ пробовавъ першій разъ ѣсти, то вôддававъ все назадъ и ажь по кôлькохъ недѣляхъ прийшовъ бувъ такъ до себе, що мôгъ знести звычайный обѣдъ. Теперь же доносить Монаховска ґазета лѣкарска, що въ тамошнôмъ институтѣ гігієнічнôмъ пôдиялись були не давно тому 8 студентôвъ медицины и оденъ маляръ добровôльно постити для науки. Були то люде вôдъ 20 до 35 лѣтъ и всѣ були зовсѣмъ здоровй; они постили всего лишь 60 годинъ, але кождый зъ нихъ занимавъ ся своєю звычайною роботою и пили лишь трохи воды зъ виномъ. Лишь оденъ зъ нихъ ставъ вже третого дня такъ слабый, що мусѣвъ зъѣсти одно яйце. Першого дня посту (обѣдъ ѣли они день передъ тымъ), почули всѣ велику утому въ собѣ, а оденъ зъ нихъ ставъ по скôнченôмъ постѣ дуже роздразненый. Всѣ казали, такъ само якъ и Суччі, що голодъ не робить нѣякого болю и тôлько першого дня, бôльше зъ прывычки, було имъ дуже маркотно за обѣдомъ.

Торгъ збôжемъ.

19 мая	Львôвъ	Терно-пôль	Пôдволо-чиска	Ярославъ
Пшениця	9 25 10.50	8.50 10·—	8.15 10.10	9.25 10.50
Жито	6.80—7.50	6.65—7.10	6.60—7.25	7.——7.60
Ячмѣнь	5.75—6.60	5.25—7.—	5.50—6.30	5.75—7.25
Овесъ	7.25—8.—	7.——7.50	6.85—7.50	7.50—8.25
Горохъ	—.——.—	6.— 10.—	6.— 10.50	6.30—9.75
Вика	—.——.—	—.——.—	—.——.—	—.——.—
Рѣпакъ	12 5013 50	12.5013 25	12.2513 30	13.—14.—
Хмель	—.——.—	—.——.—	—.——.—	—.——.—
Конюшина чер.	42.—52.—	41.—48.—	41.—47.—	42.—52.—
Конюшина бѣла	—.——.—	—.——.—	—.——.—	—.——.—
Оковита	15.—15.50	—.——.—	—.——.—	—.——.—

Все за 100 кильо netto безъ мѣшка.

Хмель ôдъ —·— до —·— за 56 кильо.

Оковита готова за 10.000 літр. пр. loco Львôвъ ôдъ 15 — до 15·50 зл.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 19 мая. Въ російскій церквѣ вôдбуло ся богослуженє за щасливе выратованє царевича; на богослуженю явились въ заступствѣ Є. Вел. Цѣсаря кп. Гогенльоге, даньска пара королевска, кн. Кумберляндскій, амбасадоръ кн. Лабановъ и весь персональ амбасады.

Вѣдень 19 мая. Сестра ґр. Таффого померла въ Празѣ.

Прага 19 мая. Архикн. Кароль Людвикъ вôдкрывъ вчера въ полудне торжественно ческу академію наукъ ческою промовою, въ котрôй высказавъ переконанє, що академія займаючись поважно ческою літературою и пôдносячи єи вôдповѣсть тымъ найлѣпше интенціямъ Є. Вел. Цѣсаря. На торжествѣ сѣмъ були: Архікн. Марія Тереса, представителѣ нѣмецкого университету въ Чехахъ, представителѣ наукъ и штуки, властей и богато ческихъ послôвъ. Промову Архікнязя повитано грôмкимъ „Слава!"

Градецъ 19 мая. Рѣка Муръ выляла и перервала греблю повысше Градця. Повѣнь наробила вже богато шкоды.

Римъ 19 мая. Появилась вже енцікліка папска. Папа выступає въ нѣй противъ соціялістичнои школы и боронить права власности и доказує, що Церковь мусить брати участь въ полагодженю пытаня соціяльного.

Бѣлградъ 19 мая. Вчера о 3 год. розпочались приготовленя до выдаленя королевои Наталіи. Всѣ улицѣ до єи палаты замкнено и обставлено жандармами. Префектъ поліціи дôставъ приказъ перевести розпорядженє правительства.

Вôдвѣчательный редакторъ: Адамъ Креховецкій

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.